

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

ikke drages deraf; men det viser dog, at Danmark ikke har misbrugt sin importregulering.

Men henviser derefter i memorandummet til Danmarks særdeles svage valutastilling. Man gør op, at vor samlede valutabeholdning ikke er større end svarende til ca. 3 ugers import, således at man må være klar over, at den danske valutaisituation meget let kan komme i vanskeligheder, hvis der sker en forværring af bytteforholdet overfor udlandet, hvis vi skulle få en dårlig høst, eller hvis der af en eller anden grund skulle opstå et behov for forøgede lagerbeholdninger. Man kan tænke sig andre beklagelige tildragelser, som vil medføre, at den danske, meget lille valutareserve meget hurtigt kan blive opbrugt. Derfor siger man fra dansk side til OEEC, at en betingelse for, at vi kan liberalisere yderligere, sådan at der kan komme en større indførsel til Danmark, må være, at vi også kan få en større udførsel, så vi fortsat kan holde en valutabalace, d. v. s. at vi må knytte en række forudsætninger til en yderligere liberalisering, forudsætninger, som der så gøres rede for på de følgende sider, idet man fra dansk side især lægger vægt på, at det ikke er nok, at andre lande afskaffer deres resterende kvantitative restriktioner, de må også nedsætte deres meget høje toldbeskyttelse, afvikle deres restriktive statshandel og afskaffe andre metoder, der kunstigt forhindrer konkurrencedygtige danske varer i at finde afsætning ude i Europa.

Der medfølger et større statistisk apparat, der påviser de høje toldmure, dansk eksport støder imod. Det gælder landbrugs-eksporten. Man kan nævne en vare som bacon, der i Frankrig møder en told på 37 pct., i Italien en told på 33 pct., i Tyskland en told på 26 pct. Man kan nævne smørret, der i Frankrig rammes af en told på 25 pct., i Italien af en told på 30 pct., i Tyskland af en told på 25 pct. Man kan gå over til industrivarerne og se, hvordan et vigtigt dansk industriprodukt som dieselmotorer, der giver megen beskæftigelse til danske arbejdere, i Frankrig og Italien rammes af toldsætter på henholdsvis 23 og 33 pct., eller hvordan vigtige varer som elektriske apparater f. eks. i England rammes af en toldsats på 22 pct. Alt dette gøres

der omhyggeligt rede for, og vi peger på, som jeg har tilladt mig at gøre opmærksom på fra denne talerstol før, at megen liberalisering ude i Europa er gjort fuldstændig illusorisk ved, at man til gengæld har fundet andre former for beskyttelse og især høje toldsætter, således at Danmark ikke har fået fri adgang til de europæiske markeder, hvorimod vi fra dansk side i det omfang, vi har sat varer på fri-liste — og det er sket i meget stort omfang — virkelig reelt har åbnet det danske marked for den udenlandske konkurrence. Vi peger endvidere på, at det især er for landbrugsvarer, vi forventer at der nu sker en liberaliseringsudvidelse. Vi gør op, i hvor ringe omfang landbrugsvarer hidtil er blevet liberaliseret, og det er naturligvis uhyre let fra dansk side at vise, hvilken betydning det har for vor økonomi og for vore betingelser iøvrigt.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at jeg yderligere går i enkeltheder med det ret omfattende memorandum, vi har fremsendt.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke stillede et enkelt spørgsmål til mig. Han ønskede at vide, hvornår Danmark ville ophæve de importregulerende foranstaltninger, forsåvidt angår landbrugsvarer. Svaret herpå findes på side 11 i det memorandum, der er i det ærede medlems besiddelse; her siger man ganske klart, at såfremt beskyttelsen i andre lande måtte blive lempet, sådan at der bliver mulighed for konkurrence på lige vilkår, vil man fra dansk side være beredt til at ophæve de kvantitative restriktioner på landbrugsvarer. Kan man være mere rimelig, forhandlingsvenlig og imødekommende, end at man siger: blot I lemper hos jer, vil vi fuldstændig ophæve hos os? Jeg synes, det er udtryk for en liberal tankegang, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke vist må kunne være yderst tilfreds med.

Man kunne naturligvis stille det spørgsmål, om de betalingsbalanceårsager, der er nævnt i memorandummet, og som vedrører 1953, også gælder for 1954. Det er et spørgsmål, som det ikke er min opgave at besvare her i dag. Vi skal om ikke ret længe have en debat om vareforsyningsloven, og her vil der blive lejlighed til at komme ind på betalingsbalancen for indeværende